

מבוא ליצירות מאת עידו שירום

Crucifixus

למקהלה מעורבת ותזמורת (2002)

היצירה שואבת את השראתה מהפסיונים של י. ס. באך ובמיוחד מהפרקים בהם מתאר באך את ייסורי הצליבה. ביצירתי אני נותן ביטוי לייסורים אלו, אך בפרספקטיבה רוחנית מופשטת. היצירה בכללותה הינה ביטוי בשפת המוזיקה לרוח תקופתנו אשר בה מתמזגות תחושות של התפוררות סדרי עולם, סבל אנושי ותחושת קץ הימים. המבוא התזמורתי בעל האופי המסתורי נקטע על ידי כניסתה של המקהלה בפתאומיות ובעוצמה המאופיינת במרקם דחוס ואינטנסיבי. היצירה מגיעה לשיאה בניגנת התזמורת כולה, ללא המקהלה, בעצמה הולכת ומתגברת. סיומה של היצירה הוא בעל אופי של פורקן ורגיעה.

Inferno

למקהלה מעורבת ותזמורת (2003)

יצוריו של הירונימוס בוש איש הרנסאנס, בהם תיאר חזיונות מבעיתים מהגיהנום על מדוריו השונים, הוו עבורי מקור השראה ליצירתי זו אשר בה נתתי ביטוי למגוון רחב של תחושות אפוקליפטיות. היצירה פותחת במבוא דרמטי בן שתי תיבות (Bars) עם מוטיב במיתרים המסמל את להבות הגיהנום אשר אינן פוסקות מלבעור. לעומתם מנגנים הבסיס את הצליל פה (F) במקצב סיציליאני המסמל את פטישי הגהנום המכים בחוטא ללא רחם. קולות הגברים במקלה מסמלים את האנושות המתחננת לרחמים, נענים בקולות הנשים המסמלים את אלוהים המסרב להם. הדו-שיח הופך למאבק סוער המוביל להתפרצות של התזמורת אליה מצטרפת המקהלה כולה במילה: לא!! (Non!!) שלאחריו השיא בו כל הקולות מתאחדים לבקשת רחמים. סיומה של היצירה הוא סיום מלא אור ורוגע בו מוכרת המחילה. האנושות נגאלת וזוכה להגיע לגן העדן הנכסף.

Lacrimosa

למקהלה מעורבת ותזמורת (1999)

יצירה זו הינה למעשה רקוויאם בפרק אחד, תפילת אשכבה בעלת משמעות אוניברסאלית. היצירה כתובה בסולם רה מינור והיא נפתחת במעין מרש אבל שבו המקהלה שרה הברות בלבד, ללא טקסט על רקע מוטיב בכינורות המסמל את החיים המלווים את המתים בדרכם האחרונה. התפתחות רגשית בהמשך מביאה בעקבותיה רגיעה והקלה מהסבל. התפרצות דרמטית בעלת אופי אפוקליפטי בכלי התזמורת מובילה אל זעקות קורעות לב בפי המקהלה על המילה Rex. לאחר רגע של דממה, מגיעה היצירה אל סופה בה מובאים המתים אל מנוחתם.

Song of Grief

לתזמורת כלי מיתר (2003)

יצירה קצרה זו מבטאת תחושת צער ואבל על התפוררותו והתרוסקותו של עולמנו הצועד אל עבר אובדנו. צלילי מרש אבל בכלים הנמוכים נמשכים לאורכה של היצירה כולה בעוד נושא היגון עובר לסירוגין בין הכלים השונים, מלווה בנושאים נוספים. בשיאה של היצירה מופיע מוטיב "יום הדין" (Dies Irae) ביחד עם שאר המוטיבים. ביצירה זו נתתי ביטוי להשפעתו עלי של הפרק האחרון של הסימפוניה התשיעית מאת גוסטב מאהלר אשר גם היא מבטאת הרס, התפוררות וחורבן.

Lux aeterna

למקהלה מעורבת ומיתרים (2000)

יצירה זו הינה ניסיון לתאר בצלילים את הרעיון של הטקסט הלטיני המדבר על אור שמימי נצחי. המלודיה הרחבה במיתרים, כמו גם הנושא הזמרתי במקלה החוזרים בשינויים קלים, משרים אוירה של סטיות ובצחיות.

Clarinet Quintet

לרביעיית מיתרים וקלרינט (2003)

זוהי חמישייה בפרק אחד הכתובה ברוח החמישייה לקלרינט של ו. א. מוצארט. היא כתובה בסגנון ניאו-קלאסי ובנויה בצורת הסונטה. היצירה הינה ביטוי לרוגע, אושר טהור וזך.

Rex tremendae

למקהלת נשים ומיתרים (2000)

היצירה נפתחת במבוא תזמורתי בכלים המיתר הגבוהים בלבד (ללא צ'לי ובס) הבא לבטא עצב שמימי מאופק, יגון ובקשת רחמים. שירת המקהלה המשתלבת במרקם זה הולכת ומתפתחת עד הגעתה לשיא דרמטי אליו מצטרפים כל הכלים. שיא זה אינו מגיע אל התפרצות דרמטית אלא להשלמה עם הגורל, לקתריס רחני. סיומה של היצירה בשירת Acappella של המקהלה את המוטיב הראשון.

In Paradisum

למקהלה מעורבת ומיתרים (2001)

יצירה זו החלה להיכתב בחורף 2002 בבודפשט והיא מוקדשת לזכרה של אישה מופלאה Ildico Hamburger אשר לאחר מותה של אמי אימצה אותי כבן. היצירה כתובה בסולם F# Major, סולם מלא אור ובעל צבע אקזוטי. היא נפתחת במבוא בכלי המיתר שבו מופיע נושא בעל אופי שירתי, מנחם ואופטימי. לאחר המבוא נכנסת המקהלה בשירת הנושא הראשון ולאחריו מציגה נושא שני בעל אופי דומה. בהמשכה של היצירה מופיע מוטיב חדש ב B Minor המביע תחינה מתוחה והמוביל למעבר תזמורתי אפל וטראגי שבסופו התפרצות של ייאוש על הטקסט Rex tremendae. החלק האחרון ביצירה הוא למעשה חזרה אל רעיון הנושא הראשון, וכאשר מצטרפת המקהלה היא שרה נושא זה שוב אלא שהפעם על רקע הצ'לי והבסיס בלבד.